

“ เรื่องเล่าจากเพื่อนถึงเพื่อนฉบับนี้มีเรื่องราวประสบการณ์จริงจากน้องที่เป็นผู้ป่วยของโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าตั้งแต่ยังไม่ได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง และหลังจากการรักษาอย่างต่อเนื่อง มาแบ่งปันและเล่าให้พี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ จากประสบการณ์จริงเลย เรามาติดตามอ่านกันได้อีกกว่าค่ะ ”

สวัสดีค่ะคุณหมอ พี่ๆ เพื่อนๆ ที่ติดตามอ่านจุลสารทุกๆ ท่าน ก่อนอื่นดิฉันขอแนะนำตัวก่อนนะคะดิฉันชื่อ นางสาวพรวิมล แซ่เจียม อายุ 36 เป็นผู้ป่วยธาลัสซีเมียของโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าค่ะชื่อเล่นโอ้คะวันนี้ โอ้ได้รับหน้าที่เขียนบทความของจุลสารฉบับนี้ในหัวข้อ”เรื่องเล่าจากเพื่อนถึงเพื่อน” ในเรื่องราวฉบับนี้โอ้เหมือนมือใหม่หัดเขียนมากๆ ค่ะ โอ้ขอแชร์ประสบการณ์และเรื่องราวของโอ้เมื่อตอนที่ยังไม่ได้เข้ามารู้จักกับชมรมและยังไม่ได้เข้ารับการรักษาโรครธาลัสซีเมียแบบถูกขั้นตอนมาและถูกวิธีมาก่อน ด้วยความไม่เข้าใจและ(คิดไปเอง)ว่าตัวเองไม่ได้เป็นอะไรมาก จนทำให้สุขภาพไม่ค่อยดีเท่าที่ควร ป่วยบ่อยและง่ายขึ้น จนต้องกลับเข้าไปเริ่มต้นแลดยอมรับการรักษาปัจจุบันโอ้เชื่อฟังคุณหมอและรักษาตามวิธีที่เป็นมาตรฐานของการรักษาโรครธาลัสซีเมียทุกประการ(ไม่ดื้อแล้วค่ะ)

ฉบับนี้โอ้มีเรื่อง เล่าเกี่ยวกับชมรมธาลัสซีเมียของโรงพยาบาล พระมงกุฎเกล้ามาเล่ากับทุกๆ ท่าน ชมรมธาลัสซีเมียโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้ามี คุณสิริกร จันทวารี เป็นประธานชมรม และโอ้ ก็เป็นเลขาของชมรมค่ะความประทับใจในชมรมขอบอกก่อนค่ะเมื่อก่อนโอ้เป็นคนไม่กล้าออกสังคมเพราะเจอแต่สายตาคมองว่าเรา

ทำไมตัวเหลือง ตาเหลือง โดนเพื่อนล้อ จนไม่กล้าออกจากบ้านจนเจอ คุณสิริกรชวนมางานเปิดตัวชมรมธาลัสซีเมียโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าในงาน " พาน้องเที่ยวพระราชวังพญาไท " งานนั้นเป็นจุดเปลี่ยนความคิดและทัศนคติที่มีกำแพงของโอ้ทันทีค่ะ พอก้าวเข้ามาในงานเจอน้องๆ ที่เป็นโรครธาลัสซีเมียต่างสไตล์ แข็งแรง ไม่มีความกังวลกับโรคที่ตัวเองเป็น อยู่แถมยังรู้ถึงวิธีปฏิบัติตัวเองว่าสิ่งไหนทานได้และสิ่งไหนทานไม่ได้และนั่นเป็นจุดเริ่มต้น ที่ทำโอ้รู้ว่าเรายังทำอะไรที่ตัวเองอยากทำได้ แคดูแลตัวเองให้ดีแค่นั้นเอง ตอนนั้นชมรมเราได้พาน้องๆ ที่ยาวมาสองครั้งแล้ว ครั้งแรกที่พระราชวังพญาไท ครั้งที่สองพาน้องที่ยาวบางแสนจากการที่โอ้ได้เข้าร่วมทำกิจกรรมกับชมรมและได้พบเจอกับพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ ที่เป็นผู้ป่วยแบบเดียวกัน ทำให้เรารู้และเข้าใจโรคที่เป็นอยู่และเข้าใจชีวิต เข้าใจตัวเองมากขึ้นและหลังจากที่โอ้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมจิตอาสาร่วมกับชมรมธาลัสซีเมียโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์, ชมรมธาลัสซีเมียโรงพยาบาลรามาริบัติและชมรมธาลัสซีเมียโรงพยาบาลศิริราช ทำให้รู้สึกตัวเองยังมีคุณค่าที่สามารถทำประโยชน์ให้กับตัวเองและสังคมได้อีกมาก โอ้อยากให้ทุกๆ ท่านมีความรู้สึกที่ว่าท้อหรือหมดกำลังใจ เพราะว่าโรคนี้ถ้าดูแลตัวเองได้ดีรักษา

อย่างต่อเนื่อง ไปพบแพทย์ตามนัดสม่ำเสมอไม่ทิ้งการรักษา แค่นี้ทุกๆ ท่านก็สามารถใช้ชีวิตได้อย่างเป็นปกติและมีความสุขขึ้นอีกมากเลยคะ แคขอให้ทุกๆ ท่านอย่าท้อ อย่าท้อ อย่าสิ้นหวังกับโรคที่เราเป็นอยู่นะคะโอ้ คงต้องขอจบเรื่องเล่าและประสบการณ์ของโอ้เพียงเท่านี้ก่อน ส่วนพี่ๆ เพื่อนๆ ท่านใดมีเรื่องราวดีดีเกี่ยวกับมุมมองของชีวิตที่เป็นกำลังใจดีดี ส่งเรื่องราวมาให้เพื่อนๆ กันบ้างก็ได้คะยังมีพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ อีกมากที่ยังรออ่านเรื่องราวดีดีจากทุกๆ ท่าน ใครมีเรื่องราวอยากแบ่งปันก็ส่งมาได้เลยนะคะ สวัสดีค่ะ

